

0111-1. Bóg się rodzi

t.: F. Karpiński, XVIII w.

m.: Miod.

1. Bóg się ro - dzi, moc tru - chle - je, Pan nie - bio - sów ob - na -
zo - ny! O - gień krze - pnie, blask ciem - nie - je,
Ma gra - ni - ce Nie - skoń - czo - ny; Wzgar - dzo - ny o - kry - ty chwa - łą,
Śmier - tel - ny Król nad wie - ka - mi. Ref: A Sło - wo Cia -
lem się sta - ło i miesz - ka - ło mię - dzy na - mi.

2. Cóż masz, niebo, nad ziemiany? * Bóg porzucił szczęście swoje,
Wszedł między lud ukochany, * Dzielać z nim trudy i znoje.
Niem mało cierpiał, niem mało, * Żeśmy byli winni sami.
A Słowo ciałem się stało...
3. W nędznej szopie urodzony, * Żłób Mu za kolebkę dano!
Cóż jest, czym był otoczony? * Bydło, pasterze i siano.
Ubodzy, was to spotkało, * Witać Go przed bogaczami!
A Słowo ciałem się stało...
4. Potem i króle widziani * Cisną się między prostotą,
Niosąc dary Panu w dani: * Mirrę, kadzidło i złoto.
Bóstwo to razem zmieszało * Z wieśniaczymi ofiarami.
A Słowo Ciałem się stało...
5. Podnieś rękę, Boże Dziecię, * Błogosław ojczyznę miłą,
W dobrych radach, w dobrym bycie * Wspieraj jej siłę swą siłą
Dom nasz i majątność całą * I wszystkie wioski z miastami
A Słowo Ciałem się stało...